

Свођење пописа на ниво статистике у држави за коју тврде да је најкриминалнија и најнеслободнија у Европи, представља чин над којим треба да се замисле и лидери опозиције и народ. Уколико је Црна Гора онаква каквом су је, током кампање, представљали Срђан Милић, Андрија Мандић и Небојша Медојевић, онда поменута тројка, послје свега, безочно вара јавност да се могу, у комуникацији са криминалним ДПС-ом, створити претпоставке за коректан попис до којег је преостало неколико мјесеци. Јесу ли, уосталом, имали времена, да до сада покрену то питање, или се то мора радити „у минут до дванаест“?

Локални избори проглашени су, почетком кампање, референдумом за и против Мила Ђукановића. Саопштено је да ће се лидери парламентарне опозиције, у случају пораза, повући из политике, јер је „ово битка наших живота“. Јер, нијесу жељели „никакав, ни најмањи, контакт са режимом, сем његовог рушења“. Оставке нијесу поднијели, иако су се завјетовали. Данас нуде ДПС-у преговоре са циљем да попис сведу на „ниво статистике“, што је ДПС-ова континуирана и „принципијелна“ политичка прича. Нуде, дакле, ДПС-у да се договоре о платформи ДПС-а, те да опет „побиједе“!

Уколико Социјалистичка народна партија и Нова српска демократија још увијек сматрају да је српски народ угрожен у Црној Гори, ваљало би да бирачима „Боље Црне Горе“ појасне неколико ствари.

Прво, зашто у држави у којој се масовно крше индивидуална и колективна права једног народа, попис становништва треба свести на питање пукe статистике?

Друго, да ли пука статистика, након тринаест година интензивне тортуре над Србима, треба да „прикаже остатке“ Срба у Црној Гори? Зар господа Милић и Мандић не схватају да се без класичне политичке и националне кампање и без циљева који су пратили попис из 2003. године, отвара простор црногорским странкама (ДПС, СДП и

ПзП) да сублимирају ефекте дискриминације над Србима? Или им је управо то циљ?

Треће, зар господа Милић и Мандић не распознају да ће, без активног отпора Срба црногорској асимилационој политици током пописа 2011. године, однос Црногораца и Срба бити раван пројекцији коју је најавио Срђан Дармановић крајем 2007. године - мање од 20% Срба?

Руководство Покрета за промјене остварило је једину видљиву побједу од свог оснивања. Политику коју је ПзП форсирао још током усвајања Устава дискриминације, наметнуо је и СНП-у и СНС-у, што је довело и до нестанка СНС-а. Парламентарна опозиција је, у овом тренутку, практично проширени ПзП.

Данас је питање Срба проблем статистике, а не потребе да се изборимо за своја права. Та чињеница последњи је доказ да је Андрија Мандић, некадашњи лидер Срба, већа национална штеточина од Новака Килибарде, претходног лидера Срба, који не крије да није Србин. Андрија Мандић, који је на позицијама „црногорског државног патриотизма“ нема снаге да то призна. Или му то још увијек није финансијски профитабилно. До наредне донације црногорских тајкуна и шефа подгоричког подземља. Или, ко зна, до пописа.

Када су у питању интереси српског народа, парламентарна опозиција се не разликује од ДПС-а. Односно, ДПС-ово антисрпство равно је антисрпству опозиције. Доказ? У „српској“ Андријевици владају и црвени војвода и локални црвени СДП. Јавност је већ „прежвакала“ да је то природно и нормално. Ипак, нешто ту није нормално.